

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: У-635/03
Бања Лука, 23.8.2006. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Фикрета Кршлаковића, као предсједника вијећа, те Јанка Нинића и Златка Куленовића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Снежане Црнојевић, у управном спору по тужби Д. Т. из Б. Л., (у даљем тексту: тужиља), против рјешења туженог Министарства, број 01-361-564/02 од 6.5.2003. године, у предмету одобрења за грађење, у сједници вијећа одржаној дана 23.8.2006. године, донио је

ПРЕСУДУ

Тужба се уважава, оспорени акт се поништава.

Образложење

Оспореним актом одбијена је жалба тужиље против закључка Одјељења за просторно уређење Града Б. Л., број 03-361-862/01 од 11.11.2002. године, којим је одбачен њен захтјев за издавање рјешења о одобрењу за надоградњу стамбено-пословног објекта, лоцираног на кч. бр. 74/9, 74/15 и 74/19 к.о. Б. Л. (стари премјер), што одговара кч. бр. 3025 к.о. Б. Л. VII (нови премјер) – уз образложење да је рјешење о урбанистичкој сагласности за ту надоградњу "постало коначно осим у погледу тачке 2.... прије 15.8.2000. године", па да је тако престала његова важност "прије 15.8.2001. године", с обзиром на чињеницу да у том међувремену "странка није поднијела захтјев за издавање одобрења за грађење".

Благовременом тужбом тужиља оспорава законитост тога акта, те истиче: да је рјешење о урбанистичкој сагласности "јединствени документ" и као такав – недјелјив; да је она изјавила жалбу против дијела тога рјешења којим је одређена накнада за уређење грађевинског земљишта, која "аутоматски одлаже коначност урбанистичке сагласности као цјелине"; да је та њена жалба уважена тако да је у побијаном дијелу рјешење од 31.10.1998. године поништено, а потом да је услиједило ново првостепено рјешење од 11.10.2000. године, којим је предметна накнада одређена у мањем износу; да се отуда и једногодишњи рок за подношење захтјева за одобрење за грађење рачуна од коначности овог рјешења и да је она тај рок испоштовала. Предлаже да се тај акт поништи.

Тужена страна предлаже да се тужба одбије.

Ј. Ч. из Б. Л., заинтересовано лице за исход поступка у овој ствари, у смислу одредаба члана 16. Закона о управним споровима ("Службени гласник Републике Српске", бр. 12/94 – у даљем тексту: ЗУС), као важећег закона у вријеме подношења тужбе у овом управном спору, у свом одговору подржава

напријед изложене разлоге тужене стране из образложења оспореног акта као правилне и уз то додаје: да је тужила етажни власник стана (дијелом претвореног у пословни простор) у ул. Н. Т., у Б. Л.; да је он власник стана (такође претвореног у пословни простор) на спрату те зграде и архиве, као дијела тог пословног простора; да отуда није било могуће удовољити захтјеву тужиле за издавање урбанистичке сагласности, како је то учињено рјешењем број 01-364-813/98 од 30.10.1998. године; да је тужила дана 20.9.2001. године писмено одустала од захтјева за издавање дозволе за грађење; да је о томе дана 21.9.2001. године донесен одговарајући закључак, којег је примила 27.9.2001. године; да је она тог истог дана првостепеном органу доставила писмену изјаву да "остаје код захтјева" за издавање одобрења за грађење. Не даје одређени приједлог за одлуку у овом управном спору, али смисао одговора је очигледно такав да се њиме пледира на одбијање тужбе као неосноване.

Размотривши тужбу и оспорени акт по одредбама члана 39. ЗУС-, затим приједлог тужене стране и одговор заинтересованог лица, као и цјелокупне списе предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде из слиједећих разлога:

Према одредбама члана 72. став 2. Закона о уређењу простора ("Службени гласник Републике Српске", бр. 19/96, 25/96 и 10/98), важећег у вријеме доношења рјешења Секретаријата за просторно уређење, саобраћај и комуналне послове града Б. Л., број 01-364-813/98 од 30.10.1998. године, којим је тужилци дата урбанистичка сагласност за предметну надоградњу (тачка 1. диспозитива тога рјешења), урбанистичка сагласност садржи и услове за уређење грађевинског земљишта, као и друге обавезе корисника "које проистичу из коришћења односног земљишта". Ова законска одредба је примијењена у тачки 2. диспозитива тога рјешења, тако што је накнада за уређење грађевинског земљишта за ту надоградњу одређена у износу од 12.277,00 КМ. Према томе, реализација права из тачке 1. (урбанистичка сагласност) условљена је плаћањем накнаде из тачке 2. диспозитива тога рјешења. А у таквом ситуацији, жалба против дијела тога рјешења, којим је одређена та накнада, по природи ствари, одлаже коначност, па тако и правоснажност и дијела којим је дата урбанистичка сагласност. Наиме, кад је рјешењем дато одређено право, али истовремено утврђена и обавеза странке у поступку, која условљава то право, онда неприхватљивост такве обавезе чини немогућом и реализацију датог права.

Из списка предмета произилази да је рјешењем Одјелења за просторно уређење Града Б. Л. број 03-364-813/98 од 11.10.2000. године измијењена тачка 2. напријед наведеног рјешења од 30.10.1998. године (након уважења жалбе тужиле рјешењем тужене стране број 01-364-356/00 од 15.8.2000. године), тако да је накнада за уређење грађевинског земљишта одређена у износу од 8.594,20 КМ. Захтјев за издавање одобрења за грађење услиједио је 4.9.2001. године, дакле, унутар једногодишњег рока од коначности рјешења о урбанистичкој сагласности, па отуда, по налазу овог суда, нема мјеста примјени одредаба члана 81. став 1. Закона о уређењу простора.

Међутим, из поднеска тужиле у списима предмета од 20.9.2001. године произилази да је она одустала од захтјева у предметној управној ствари, јер се њени наводи у том поднеску, којим тражи да јој се врате "уплаћени комунални

допринос као и друге уплате", јер да жели "одустати од цјелокупног поступка", не може другачије тумачити. Поводом тога услиједио је закључак Одјелења за просторно уређење Града Б. Л. број 03-361-862/01 од 21.9.2001. године, у којем стоји да се поступак обуставља са даном 20.9.2001. године. Ту је и акт истог органа од 24.9.2001. године са пописом докумената, као и ознаком тога закључка, који се са тим прилозима шаље тужилји, а из доставнице произилази да је све то примила М. К. дана 27.9.2001. године. Но, истог дана, како из списка предмета произилази, дакле, 27.9.2001. године, услиједио је поднесак тужилје првостепеном органу, којим изјављује да остаје "код захтјева за грађевинску дозволу".

У таквој ситуацији остаје отворено питање да ли је и даље, с обзиром на тај закључак о обустави поступка, правно постојао захтјев тужилје за издавање урбанистичке сагласности, а самим тим и да ли је било мјеста за даље вођење поступка. Наиме, евидентно је да постоји грешка у достављању тога закључка тужилји у смислу одредаба члана 98. став 1. тада важећег Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРБиХ", 47/86 – сада члан 86. истоименог закона, "Службени гласник Републике Српске", бр. 13/02), па је отуда било потребно провести одговарајуће доказе на плану утврђења када је тужилја тај закључак стварно добила. Наиме, према одредбама члана 132. став 1. тога закона (сада члан 120.), странка може опозвати свој одустанак од захтјева док орган који води поступак не донесе закључак о обустављању поступка и не достави га странци. У конкретном случају остаје неразјашњено питање да ли је тај опозив тужилје услиједио након примитка закључка о обустави поступка у овој ствари или прије тога. Међутим, ако је тај закључак уручен тужилји, а она пропустила да изјави жалбу против њега у складу са датом правном поуком, наступила је његова формална правоснажност, па оно као такво правно и даље егзистира, а резултат тога је ситуација да би се имало сматрати да захтјев за издавање дозволе за грађење у овој управној ствари – није поднесен.

Отуда остаје обавеза да се у даљем поступку утврди да ли је тужилја примила тај закључак и да ли је против њега користила расположива правна средства и ако јесте, какви су резултати тога, па зависно од тог утврђења, да се донесе одговарајућа одлука.

Што се тиче приговора заинтересованог лица о немогућности тражене надоградње, указује се на чињеницу да из образложења напријед наведеног рјешења од 30.10.1998. године произилази да је та надоградња могућа. Међутим, урбанистичка сагласност, на коју се односи то рјешење, није предмет овог поступка. Ако би се ипак указало да је та тврдња заинтересованог лица истинита, остала би могућност оглашавања ништавим тога рјешења на основу одредаба члана 252. тачке 3. Закона о општем управном поступку.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да је оспореним актом остварен разлог из члана 10. став 1. тачка 1.и 3. ЗУС-а, па се отуда тужба у овом управном спору уважава тако да се тај акт поништава на основу члана 41. став 1. и 2. тог закона.

У поновљеном поступку тужена страна је у обавези да поступи по одредбама члана 61. ЗУС-а тако да умјесто поништеног, донесе други акт најдаље у року од тридесет дана, рачунајући од дана примитка ове пресуде уз уважавање правног схватања и примједби овог суда у погледу поступка.

Записничар
Снежана Црнојевић

Предсједник вијећа
Фикрет Кршлаковић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарне
Амила Подрашчић